

**Recenzja w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego dr Katarzynie
Zielińskiej-Król w dziedzinie Nauki o rodzinie w dyscyplinie Nauki o rodzinie.**

1. Informacje podstawowe – przebieg kariery naukowo- zawodowej habilitantki

Pani dr Katarzyna Zielińska-Król posiada stopień magistra w zakresie politologii, specjalność: samorząd i polityka lokalna, który został jej nadany 23.05.2001 na Wydziale Politologii UMCS w Lublinie. W 2008 roku uchwałą Rady Wydziału Filozofii i Socjologii UMCS w Lublinie uzyskała stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie socjologii, na podstawie rozprawy doktorskiej „Denisa McQuaila koncepcja masowego komunikowania”. Promotorem pracy był prof. dr hab. Marian Filipiak, recenzentami: prof. dr hab. Jerzy Chłopecki oraz prof. dr hab. Leon Dyczewski. Ponadto ukończyła kursy językowe (angielski, hiszpański), pedagogiczny oraz kilka szkoleń i warsztatów („Metodyka pracy zdalnej” – 2022; „Service learning for academic teachers” – 2023; „wykorzystanie AI w dydaktyce akademickiej” – 2025).

Habilitantka swoją pracę zawodową rozpoczęła w Wyższej Szkole Ekonomii i Innowacji w Lublinie (aktualnie Lubelska Akademia WSEI) jako pracownik dydaktyczny (2010-2014). W latach 2011-2014 pracowała jako asystent badawczo-dydaktyczny na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim Jana Pawła II w Katedrze Integracji Społecznej Osób z Niepełnosprawnością w Instytucie Nauk o Rodzinie i Pracy Socjalnej, a przez kolejne cztery lata (2014-2018) w tym samym miejscu pracy na stanowisku adiunkta badawczo-dydaktycznego. Od 01.09.2021 do chwili obecnej pracuje na stanowisku adiunkta badawczo-dydaktycznego na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim Jana Pawła II w Katedrze Nauk o Rodzinie w Instytucie Nauk Teologicznych.

2. Ocena osiągnięcia naukowego wymienionego w art. 219 Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce ust. 1 pkt 2

Jako główne osiągnięcie naukowe Habilitantka przedstawiła cykl publikacji naukowych powiązanych tematycznie pt.: **Niepełnosprawność–Rodzina–Kościół. Osoby z niepełnosprawnością i ich rodziny we wspólnocie Kościoła rzymskokatolickiego w Polsce.**

W skład cyklu wchodzi 10 publikacji, z których trzy pierwsze mają charakter przeglądowy, natomiast siedem pozostałych to prace oryginalne, powstałe w wyniku badań własnych realizowanych w ramach grantu ministerialnego: „Postanowienia Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych a legislacja i praktyka pastoralna Kościoła rzymskokatolickiego w Polsce”; projekt sfinansowany został przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego w ramach programu „DIALOG”, nr projektu 0297/2018.

Łączny impact factor cyklu publikacji wynosi 2,1, natomiast łączna punktacja MNiSW cyklu publikacji wchodzących w skład osiągnięcia naukowego – 624 punkty.

Habilitantka w swoich wieloletnich badaniach koncentruje się na osobach niepełnosprawnych w Kościele. Podejmuje tematykę roli i miejsca osób z niepełnosprawnością w Kościele, znaczenia wiary i praktyk religijnych dla osób z niepełnosprawnością, czynników włączających i wykluczających z życia we wspólnocie Kościoła, roli duszpasterzy w obszarze działań na rzecz inkluzji oraz wsparcia osób z niepełnosprawnością i ich rodzin.

Pani Katarzyna Zielińska-Król zidentyfikowała potrzebę podjęcia się ogólnopolskich reprezentatywnych badań naukowych dotyczących relacji niepełnosprawności, rodziny i wiary. Moją wątpliwość budzi określenie „reprezentatywnych”. Jak Habilitantka rozumie to pojęcie? Do czego je odnosi? W artykułach w części metodologicznej pisze o celowym doborze grupy.

Swoje badania zaprojektowała i zrealizowała zasadniczo poprawnie. Jako cel swoich badań Habilitantka określiła poznanie: (1) znaczenia i roli religii i wiary w różnych aspektach życia osoby z niepełnosprawnością; (2) podmiotów wpływających na możliwość udziału osób z niepełnosprawnością i ich rodzin we wspólnocie Kościoła; (3) czynników włączających i wykluczających z obecności w Kościele w kontekście badanej grupy.

W kontekście celu badawczego Habilitantka sformułowała pytania badawcze:

- (1) Jaka jest rola religii i jej praktycznych implikacji w relacjach małżeńsko-rodzinnych oraz poczuciu akceptacji niepełnosprawności?
- (2) Na ile rodzina i wspólnota Kościoła wpływa na możliwość praktykowania wiary i indywidualną dynamikę obecności osób z niepełnosprawnością we wspólnocie Kościoła?
- (3) Jakie są czynniki włączające i wykluczające, które wpływają na obecność osób z niepełnosprawnością i ich opiekunów we wspólnocie Kościoła?

Pytanie drugie budzi pewne wątpliwości, ponieważ analiza publikacji nie daje podstaw do stwierdzenia, na ile, czyli w jakim stopniu wspólnota Kościoła wpływa na możliwość praktykowania wiary.

Do badań wykorzystana została technika zogniskowanych wywiadów grupowych (Focus Group Interview – FGI) oraz – jako uzupełniające – indywidualne wywiady pogłębione (Individual In-depth Interview – IDI).

Habilitationka podjęła udaną próbę odpowiedzi na postawione pytania badawcze, co znajduje odzwierciedlenie w układzie treści. Prace przeglądowe (trzy pierwsze z cyklu) stanowią podstawę teoretyczną dla empirycznych badań własnych, których wyniki zostały zaprezentowane w kolejnych siedmiu publikacjach ujętych w cyklu.

Jako pierwszy w cyklu Habilitationka umieściła współautorski tekst: **Religiousness of people with disabilities.**

Artykuł podejmuje zagadnienia religijności osób z niepełnosprawnością i jej znaczenia w ich życiu. Analiza literatury pozwoliła autorom postawić tezę, że radzenie sobie z niepełnosprawnością poprzez zaangażowanie religijne charakteryzuje się różnym nasileniem oraz różnym stopniem aktywności jednostki. Przytoczono badania K. I. Pargamenta, który twierdzi, że radzenie sobie z doświadczaną niesprawnością może przybierać formę pasywną – gdy osoba przerzuca swoje problemy na Boga i sama nie podejmuje wysiłków, by zmienić swoją sytuację lub formę aktywną – polegającą na zintensyfikowaniu modlitw, praktyk religijnych, większym zaangażowaniu we wspólnotę religijną. Literatura wskazuje też na podejście: problemowe, gdy jednostka koncentruje się na różnych strategiach rozwiązywania problemów w celu przezwyciężenia niepełnosprawności lub przystosowania się do niej, albo emocjonalne, gdy osoba skupia się na emocjach i szuka wsparcia emocjonalnego u Boga, dążąc do akceptacji swojej niepełnosprawności.

Autorzy na podstawie analizowanej literatury wyróżnili trzy typy pozytywnych mechanizmów religijnego radzenia sobie, które pomagają osobom przezwyciężyć stres i przywyknąć do sytuacji. Pierwszy to duchowe wsparcie religijne – osoba ogólnie odczuwa wsparcie Boga,. Drugi typ to wsparcie ze strony Kościoła i wspólnoty. Trzeci typ to życzliwe przedefiniowanie religijne – ludzie używają tego typu przedefiniowania poznawczego, aby przypisać negatywne wydarzenia życiowe woli Bożej. Akceptując tę wolę, wierzą, że Bóg będzie ich osłaniał, z nimi pracował i pomoże im w zaakceptowaniu sytuacji życiowej. Z analizy literatury wynika, że modlitwa i inne formy praktyk religijnych mogą działać jak mechanizmy radzenia sobie, które zmniejszają lęk przed przyszłością.

Kolejny artykuł: **Rodzina w procesie wsparcia społecznego i zawodowego osoby niepełnosprawnej** podejmuje zagadnienie roli rodziny w wieloaspektowym procesie wsparcia osoby z niepełnosprawnością. Wskazuje na wpływ rodziny i jego konsekwencje w procesie adaptacji społecznej osoby z niepełnosprawnością. Autorka podkreśla, że to od najbliższej rodziny zależy, jak osoba z niepełnosprawnością postrzega siebie w kontekście społecznym. Albo pobudza ona oraz uruchamia procesy indywidualizacji, akceptacji i radzenia sobie, albo ze względu na słabość więzi rodzinnych będzie budzić poczucie wyizolowania, odrzucenia i wykorzenienia.

Trzeci tekst **Znaczenie i zadania wspólnoty Kościoła katolickiego w kontekście wsparcia i inkluzji społecznej osób niepełnosprawnych** zawiera omówienie znaczenia oraz zadań wspólnoty Kościoła dla procesu inkluzji osób niepełnosprawnych.

Artykuł **Faith as a Factor in the Self-Acceptance Process in the Narratives of People with Disabilities. A Legal and Social Study** jest raportem z badań własnych. Przedmiotem badań w ramach tej pracy autorzy uczynili zagadnienie znaczenia wiary i udziału w sakramentach świętych w procesie autoakceptacji i akceptacji własnej niepełnosprawności. Celem artykułu była odpowiedź na pytanie: czy i na ile wiara i udział w sakramentach świętych wpływa na akceptację własnej niepełnosprawności? Autorzy dochodzą do wniosku, że wiara, religia i jej praktyczne implikacje są znaczącym stymulatorem zmian w procesie autoakceptacji. Jednak należy zauważyć, że pytanie badawcze zostało niefortunnie sformułowane, ponieważ autorzy nie badają tego „na ile?”, czyli w jakim stopniu.

Ciekawe dane ujawnione dzięki tym badaniom dotyczą barier utrudniających lub uniemożliwiających aktywny udział w praktykowaniu wiary. Dotyczą one w pierwszym rzędzie osób niesłyszących. Mają one utrudniony dostęp do katechez, sakramentów, a nawet do udziału

we mszy św. Fakt ten może doprowadzić do osłabienia aktywności religijnej pozostałych członków rodziny.

Kolejny artykuł **The Role of Religion in the Family Life of People with Disabilities: A Legal and Social Study** prezentuje wyniki badań odnoszących się do kwestii religii, wiary i religijności tych osób w kontekście życia małżeńsko-rodzinnego. Autorzy postawili pytanie badawcze: czy i na ile wiara i udział w praktykach religijnych wpływa na życie małżeńsko-rodzinne w rodzinie z osobą z niepełnosprawnością? Tu znów mamy do czynienia z nieadekwatnym pytaniem badawczym w stosunku do opisanych wyników. Uzyskane bowiem wyniki badań osób z niepełnosprawnością potwierdzają, iż wiara i praktyki religijne dają poczucie sensu życia, stabilizują trudne momenty i doświadczenia. Badani wskazują, że modlitwa jest źródłem spokoju, cierpliwości, łagodności; podnosi jakość życia w wymiarze indywidualnym i rodzinnym. W wypowiedziach wielokrotnie podkreślany był fakt, że wiara i praktyki religijne racjonalizują codzienne trudy, pozwalają nabrać dystansu i pokonać własne słabości czy egocentryzm. Nie ma natomiast w opisie wyników owego „na ile”, w jakim stopniu.

Uwzględniając uzyskane wyniki autorzy postulują, by działalność duszpasterska Kościoła w środowisku rodzin, w których występuje niepełnosprawność, miała charakter całościowy i obejmowała wszelkie formy ich włączenia do wspólnoty i wsparcia. Istotne są w tym kontekście specjalne formy duszpasterstwa (tzw. dedykowanego) przeznaczone dla osób z różnymi rodzajami niepełnosprawności. Ponadto istnieje potrzeba budowania duszpasterstwa dla małżeństw, w których występuje niepełnosprawność (nie tylko małżonka, ale także dziecka).

Szósty w cyklu artykuł **Inclusion of people with disability in the Church community life in the perspective of disabled individuals: The role of the priest** podejmuje zagadnienie roli duszpasterza w kontekście obecności osób z niepełnosprawnością we wspólnocie Kościoła. Badani wskazali, że możliwość obecności we wspólnocie Kościoła wynika między innymi z postawy i otwartości duszpasterzy. Od duszpasterzy oczekiwana jest nie tylko empatia, ale także wiedza na temat niepełnosprawności, poznanych i rozumianych specyficznych potrzeb osób nią dotkniętych. Ponadto badania pozwoliły na zidentyfikowanie różnorodnych czynników wykluczających obecność osób z niepełnosprawnością we wspólnocie, a leżących po stronie duszpasterzy. Badani najczęściej wskazywali brak empatii, zamknięcie się (brak komunikacji) na potrzeby niepełnosprawnych wiernych i ich rodzin, brak wiedzy i rozpoznania w sprawach i specyfice potrzeb osób niepełnosprawnych i ich rodzin.

Kolejny artykuł **People with Disabilities and their Families in the Roman Catholic Church in Poland: An Analysis of Barriers to Participation in Religious Practices** jest prezentacją wyników badań dotyczących barier stanowiących przeszkodę w udziale w życiu religijnym dla osób z niepełnosprawnością i ich rodzin w Polsce. Badani wskazują na różnorodność doświadczanych barier, które są warunkowane wieloma czynnikami (np. stopień niepełnosprawności, rodzaj niepełnosprawności, własne zaangażowanie w pokonywanie trudności, poczucie sprawczości, umiejętność adaptacji i radzenia sobie, zaangażowanie rodziny i opiekunów). Za obecność osób z niepełnosprawnością i ich rodzin w Kościele odpowiadają trzy strony – niepełnosprawni, duszpasterze oraz pozostali członkowie wspólnoty.

Artykuł **A person with a disability in the Church: The Concept of the Active Church – the objective dimension** prezentuje autorską Koncepcję Aktywnego Kościoła (KAK). Autorka stawia pytanie badawcze: jakie obszary praktyki duszpasterskiej określają inkluzywny Kościół? W jakim zakresie osoby z niepełnosprawnością mogą/chcą być aktywne w Kościele? Chodzi o Kościół, który jest dla wszystkich otwarty i jednakowo gościnny.

Zaproponowana przez Habilitantkę Koncepcja Aktywnego Kościoła wyrasta z potrzeb wskazanych przez osoby z niepełnosprawnością. Można ją streścić następująco:

Koncepcja Kościoła Aktywnego (KAK) ma na celu określenie pełnego modelu inkluzji i przynależności osób z niepełnosprawnościami w takich wymiarach, jak: duszpasterstwo, architektura, liturgia i sakramenty, wspólnota i przynależność, katecheza i komunikacja.

Artykuł **Disabled Persons in the Church: The Concept of the Active Church and its Actors** jest dopełnieniem poprzedniego. Tworzenie Koncepcji Aktywnego Kościoła wymaga postawienia pytania o to, kto powinien być inicjatorem zmian, aktywności, włączania w Kościele? Kto buduje aktywny i inkluzywny Kościół? Kto winien czuć się odpowiedzialny za tworzenie Kościoła dostępnego? Artykuł koncentruje się zatem na podmiotowym wymiarze Koncepcji Aktywnego Kościoła. Zaprezentowana przez Habilitantkę Koncepcja Aktywnego Kościoła w wymiarze podmiotowym, w której zawarta jest misja Kościoła dla wszystkich, to model, w jakim można odnaleźć zarówno ideę głoszenia Ewangelii dla WSZYSTKICH, jak również ideę wspólnotowości, wsparcia i zaangażowania WSZYSTKICH. Uzyskane wyniki badań potwierdzają w znacznej mierze odpowiedzialność duszpasterzy za rozwój duchowy i obecność osób z niepełnosprawnością w Kościele.

Ostatni z cyklu artykuł **W kierunku inkluzji w Kościele: model koncepcji przynależności Erika W. Cartera w narracji osób niepełnosprawnych** przedstawia doświadczenia i

oczekiwania badanych osób z niepełnosprawnością i ich rodzin, które zostały zaprezentowane w kluczu koncepcji przynależności E.W. Cartera. Ze względu na fakt, że język „integracji” nie oddaje w pełni głębi więzi i wzajemności, których potrzebują osoby z niepełnosprawnością Erik W. Carter opracował koncepcję przynależności jako pełniejszy sposób opisywania intymności, udziału, członkostwa, wzajemności i relacji, które budują prawdziwą więź i poczucie obecności. Carter określił 10 wymiarów przynależności: 1. Obecność; 2. Zaproszenie; 3. Gościnność; 4. Poznanie; 5. Akceptacja; 6. Wsparcie; 7. Opieka; 8. Zaprzyjaźnienie; 9. Sprawczość; 10. Miłość.

Poczucie przynależności do wspólnoty jest niezwykle ważne w budowaniu poczucia więzi i integralności z grupą, zarówno w obszarze duszpasterstwa dedykowanego, jak również ogólnego. Słusznie Habilitantka twierdzi, że przynależność do wspólnoty jest potrzebą uniwersalną, nie specjalną. Opisane w artykule wymiary przynależności są istotne zarówno dla badanych osób z niepełnosprawnością, jak i ich najbliższych.

Cykl publikacji przedstawiony jako osiągnięcie główne oceniam pozytywnie. Habilitantka osadziła swoje badania w kontekście istniejącej wiedzy w tym obszarze, jasno nakreślając *status questionis*. Problematyka znaczenia religii i wiary dla osób z niepełnosprawnością czy udziału i znaczenia rodziny osoby z niepełnosprawnością w jej życiu religijnym jest według Habilitantki słabo spenetrowana badawczo, dlatego podjęła własne badania.

Poprawnie zaprojektowała (choć nie ustrzegła się drobnych błędów metodologicznych) i przeprowadziła badania empiryczne, a na podstawie ich wyników opracowała autorską Koncepcję Aktywnego Kościoła. Jej badania mają w tym kontekście walor aplikacyjny. Choć aspekt religijny współcześnie jest często niedoceniany, a nawet pomijany, badania Habilitantki i innych autorów wykazują, że religia, religijność i wiara mają znaczenie nie tylko na poziomie indywidualnym, lecz również społecznym. Zarówno w życiu osób pełnosprawnych, jak i z niepełnosprawnością wiara i praktyki religijne odgrywają bardzo ważną rolę wspierającą i sensotwórczą. Dodatkową wartością jest poczucie przynależności do wspólnoty, co buduje kapitał społeczny zarówno samej osoby z niepełnosprawnością, jak i pozostałych jej członków. Są to konstatacje o kapitalnym znaczeniu w dobie narastającego indywidualizmu zamykającego na sobie.

Zaprezentowane wyniki badań potwierdzają zasadność włączania spraw religii w dyskurs związany z szeroko rozumianą rehabilitacją. Uprawniają one również do postawienia tezy, że religia ma znaczenie w procesie odkrywania prawdy o człowieku, jego dysfunkcjach,

potrzebach, a także o modelach jego wspierania w kontekście relacji w rodzinie. Uzyskana wiedza może być cennym dopełnieniem dla nauk o rodzinie w obszarze familiologii, parentologii czy matrimologii.

Habilitantka badała osoby religijne żyjące w rodzinach chrześcijańskich. Dzięki tym badaniom można lepiej poznać i zrozumieć zagadnienia wiary i religii w odniesieniu do osób z niepełnosprawnością i ich rodzin w polskiej rzeczywistości. Udało się również zdiagnozować potrzeby i bariery utrudniające pełny udział we wspólnocie Kościoła. Tych barier i trudności wyłoniono całkiem sporo. Pojawia się w tym kontekście pytanie: Jak wygląda sytuacja, gdy rodzina najbliższa nie jest wierząca, a osoba z niepełnosprawnością ma potrzeby duchowe i religijne.

3. Ocena pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych Habilitantki

Dorobek naukowy Pan dr Katarzyny Zielińskiej-Król jest wyrazem dużego zaangażowania w działalność naukową w zakresie nauk o rodzinie z uwzględnieniem w sposób szczególny funkcjonowania w niej osoby niepełnosprawnej. Habilitantka – oprócz cyklu publikacji jako osiągnięcia głównego – przedstawiła do oceny 14 artykułów w czasopismach, 18 rozdziałów w monografiach, w tym jeden w trzech językach (polskim, angielskim i niemieckim), które zostały przedstawione w kluczu tematycznym: Osoba z niepełnosprawnością w przestrzeni życia rodzinno-społecznego oraz Rodzina w przestrzeni życia społecznego. Była też współredaktorką trzech prac zbiorowych. Opublikowała również 2 obszernie sprawozdania z konferencji. Swoje badania publikowała w pracach zbiorowych oraz w branżowych często wysokopunktowanych czasopismach. Niektóre z nich są indeksowane w bazie Scopus, np. *Religion & Human Rights, Religions, Verbum Vitae*.

Zestawienie numeryczne dotychczasowego dorobku w zakresie piśmiennictwa (z uwzględnieniem publikacji wykazanych jako cykl publikacji wchodzących w skład osiągnięcia naukowego w postępowaniu habilitacyjnym) przedstawia się następująco:

Index Hirscha (h-index) = 4

Liczba cytowań (wg Google Scholar) = 46 (w tym autocytowań 5)

i10-indeks = 1

Łączna punktacja MNiSW dorobku naukowego (z uwzględnieniem cyklu publikacji wchodzących w skład osiągnięcia naukowego) wynosi 1549.

Podczas swojej pracy akademickiej Pani Katarzyna Zielińska-Król uczestniczyła w dwóch stażach naukowych: miesięcznym stażu naukowym na Coventry University (Wielka Brytania) oraz Katolickim Uniwersytecie w Ružomberku, filia w Koszycach (Słowacja).

Po doktoracie Habilitantka uczestniczyła (z referatem) w 43 konferencjach naukowych. Piętnaście razy występowała w zagranicznych ośrodkach naukowych. Tematy wystąpień konsekwentnie oscylowały wokół tematów: rodzina, niepełnosprawność. Warta odnotowania jest wieloletnia współpraca z zagranicznymi ośrodkami naukowymi, jak: Universidad Complutense de Madrid oraz Katolícka Univerzita v Ružomberku, Teologická fakulta Košice, a w jej ramach udział w konferencjach, wygłaszanie wykładów na zaproszenie w ramach sesji plenarnych. Cenne i warte podkreślenia jest uczestnictwo Habilitantki w cyklicznych konferencjach organizowanych przez Biuro ds. Osób z Niepełnosprawnością przy Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie. Pozwala to na śledzenie trendów i wyzwań związanych z niepełnosprawnością.

4. Ocena dorobku dydaktycznego, działalności organizacyjnej oraz popularyzującej naukę

Działalność dydaktyczna Habilitantki pokrywa się tematycznie z zainteresowaniami naukowymi. Prowadzone zajęcia (ponad 10 przedmiotów) dotyczą zatem małżeństwa, rodziny, osób z niepełnosprawnościami. Część zajęć prowadzi z wykorzystaniem nowych form nauczania – Service Learning (nauczanie przez służbę) oraz Design Thinking. Od 12 lat pracuje również z osadzonymi w Areszcie Śledczym w Lublinie, realizując pełny cykl studiów zarówno w grupie żeńskiej (od 2024), jak i męskiej (od 2013).

Pani Katarzyna Zielińska-Król ma na swoim koncie również 5 prac popularno-naukowych i dydaktycznych. Od wielu lat aktywnie włącza się w różnorakie działania podejmowane razem z podmiotami samorządowymi i pozarządowymi (III sektor) na rzecz osób niepełnosprawnych. Ponadto zorganizowała 8 konferencji naukowych, pięciokrotnie była członkiem komitetu naukowego. Wielokrotnie organizowała również warsztaty dla studentów, uczestniczyła w

programie telewizyjnym, promując wiedzę z zakresu badanej problematyki, zorganizowała również wystawę „Portret kobiety”.

Kilkukrotnie wyjeżdżała w ramach programu Erasmus+, co zaowocowało licznymi kontaktami naukowymi i wspólną pracą badawczą. Pomagała również studentom w korzystaniu z programu Erasmus.

Pani Katarzyna Zielińska-Król jest aktywna również na polu popularyzacji nauki. Wygłosiła wiele wykładów na zaproszenie instytucji działających na rzecz osób z niepełnosprawnością.

Habilitationka działała lub działa w kilku towarzystwach naukowych, była członkiem redakcji lub sekretarzem redakcji 3 czasopism naukowych, recenzentem w czasopismach naukowych polskich i zagranicznych. Jest zaangażowana organizacyjnie w funkcjonowanie swojego wydziału/instytutu jako członek Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej, Sekretarz Rady Wydziału Teologii, Członek rady programowej studiów podyplomowych na kierunku „Innowacje w pracy socjalnej”, Członek Komisji oceniającej nauczycieli akademickich na Wydziale Teologii KUL, Członek zespołu przygotowującego raport samooceny do oceny programowej na kierunku nauki o rodzinie przez Polską Komisję Akredytacyjną – 2024 i inne. Za swoje osiągnięcia publikacyjne została uhonorowana nagrodą Rektora w 2024 roku.

Wypromowała 10 licencjuszy, zrecenzowała 8 prac magisterskich i 53 prace licencjackie.

Z ramienia Fundacji Fuga Mundi z Lublina Habilitationka bierze udział w procesie konsultacji prac nad projektem Ustawy o asystencji osobistej osób z niepełnosprawnościami oraz w opracowaniu uwag do ww. projektu Ustawy, na zlecenie Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej.

Analizując całościowy dorobek naukowo-badawczy, dydaktyczny, organizacyjny, popularyzatorski Pani Katarzyny Zielińskiej-Król, stwierdzam, że stoi za nim osoba, która prowadzi badania oraz realne działania na rzecz niepełnosprawnych poprzez budowanie świadomości społecznej, przełamywanie barier, stereotypów i budowanie pozytywnego wizerunku osoby z niepełnosprawnością ze szczególnym uwzględnieniem jej potrzeb religijnych. Kompetencje Habilitationki w tym zakresie są doceniane przez różne podmioty samorządowe, pozarządowe, a nawet Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej. Jej dorobek ma zasięg międzynarodowy ze względu na publikacje w czasopismach zagranicznych – Scopusowych.

5. Konkluzja

Biorąc pod uwagę przepisy określone w Ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (art. 219, ust. 1 pkt 2 i 3) stwierdzam, że kryteria oceny osiągnięć wymaganych do uzyskania stopnia doktora habilitowanego zostały przez Panią dr Katarzynę Zielińską-Król spełnione. Analiza przedłożonej do oceny dokumentacji pozwala stwierdzić, że stanowi ona znaczący wkład w rozwój dyscypliny nauki o rodzinie. Tym samym wnioskuję o dopuszczenie Habilitantki do dalszych etapów procedury habilitacyjnej zmierzającej do nadania jej stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk o rodzinie, w dyscyplinie nauki o rodzinie.

A handwritten signature in blue ink, reading "Dr. Król", written in a cursive style.